

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 259/05-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť S., a. s., a S., a. s., obaja so sídlom B., zastúpených advokátom JUDr. J. O., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na ochranu ich vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 159/02 z 30. októbra 2002 a sp. zn. Obdo V 36/2003 z 26. mája 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., a. s., a S., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 19. septembra 2005 doručená sťažnosť S., a. s., a S., a. s. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva na ochranu ich vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 159/02 z 30. októbra 2002 a sp. zn. Obdo V 36/2003 z 26. mája 2005.

Sťažovatelia v sťažnosti o. i. uviedli:

„A) 1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 2 Obo 159/02 zo dňa 30. 10. 2002 zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. 19 Cb 428/01 zo dňa 28. 2. 2002. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. 1. 2003.

Proti tomuto rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podali sťažovatelia dovolanie v zmysle ust. § 237 písm. g) a ust. § 238 ods. 1 O. s. p., nakoľko vo veci rozhodovali vylúčení sudcovia a zároveň rozsudkom odvolacieho súdu bol zmenený prvostupňový rozsudok súdu vo veci samej. Dovolanie odôvodnili tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p. [§ 241 ods. 2 písm. a) O. s. p.] a zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. d) O. s. p. v znení vtedy účinnom]. (...)

V danom prípade bol právnym zástupcom žalovaného v odvolacom konaní JUDr. Š. D., advokát, ktorý je zároveň členom (...) Slovenskej republiky. Touto skutočnosťou bol založený stav vylúčenia sudcov, ktorí rozhodovali vo veci v odvolacom konaní, čím došlo k narušeniu ústavnej (čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) a zákonnej (§ 18 O. s. p.) zásady rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania.

Skutočnosť, že sudcovia rozhodujúci vo veci sú v takom pomere k právnemu zástupcovi účastníka konania, ktorý zakladá rozumne odôvodnenú pochybnosť o ich nezaujatosti, je vo všeobecnosti naplnením hypotézy právnej normy zakotvenej v ust. § 14 ods. 1 O. s. p. (...)

V danom prípade bolo vylúčenie sudcov založené ich vzťahom k právnemu zástupcovi účastníka konania, a nie k samotnému účastníkovi, preto bolo možné túto prekážku nestranného a spravodlivého procesu odstrániť zrušením účasti tohto právneho zástupcu v tomto súdnom konaní, čo si však vyžadovalo urobenie úkonu, ktorý mohol urobiť len samotný účastník konania alebo jeho právny zástupca. Bez takejto zmeny však,

vzhľadom na vyššie uvedené, nebolo možné, aby bolo v tejto veci vedené konanie nepostihnuté vadou spočívajúcou vo vylúčení sudcov konajúcich a rozhodujúcich vo veci, ktorá je vadou konania v zmysle ust. § 237 písm. g) O. s. p. (...)

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že zistený skutkový stav nie je možné subsumovať pod skutkové podstaty ust. § 46 ods. 1 a § 47 písm. b) Obch. zák.

Uvedený postup súdu je nesprávnym právnym posúdením veci, pričom toto nesprávne právne posúdenie veci je dané nedostatkami v postupe súdu pri hodnotení zisteného skutkového stavu veci a pri následnej aplikácii dotknutej právnej úpravy (...).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto rozsudku nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov, t. j. vychádzajúc z vyššie uvedeného, nerozhodoval nezávisle a odôvodnenie rozsudku je vnútorne zmätočné a preto toto rozhodnutie nezodpovedá princípom právneho štátu, pretože nezodpovedá ani požiadavke ústavnosti a zákonnosti (...).

Porušenie práva sťažovateľa na ochranu vlastníctva spočíva v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 2 Obo 159/02 zo dňa 30. 10. 2002 zmenil odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. 19 Cb 428/01 zo dňa 28. 2. 2002 tak, že žalobu sťažovateľov zamietol.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil a žalobu sťažovateľov zamietol, došlo tým k zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľov, nakoľko im nebola poskytnutá súdna ochrana proti neoprávnenému zasahovaniu do ich vlastníckeho práva žalovaným. Tým došlo nielen k nezákonnému, ale aj protiústavnému zásahu do ich majetkovej sféry, a to v tom smere, že sťažovatelia sú nateraz povinní trpieť tento nezákonný stav, ktorý ovplyvňuje ich majetkovú sféru (...)

Porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu sťažovateľov podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval nezákonne, keď svojím rozsudkom č. 2 Obo 159/02 zo dňa 30. 10. 2002 zmenil odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. 19 Cb 428/01 zo dňa 28. 2. 2002 tak, že žalobu sťažovateľov zamietol, nakoľko tým odňal sťažovateľom právo na súdnu ochranu a zároveň formálne potvrdil nutnosť rešpektovať žalovaným založený protiprávny stav. (...)

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Obdo 36/2003 zo dňa 26. 5. 2005 trpí rovnakými vadami, ako rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Obo 159/02 zo dňa 30. 10. 2002. (...)

Okrem vyššie uvedených väd obsahu (hmotnoprávna nezákonnosť rozsudku) a procesu (rozhodovanie zaujatých sudcov) rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Obdo 36/2003 zo dňa 26. 5. 2005 poukazujeme aj na ďalšiu procesnú vadu tohto rozsudku. Touto vadou je skutočnosť, že súd nenariadil pojednávanie vo veci. (...)

Ak teda súd nenariadil pojednávanie, odňal tým účastníkovi (sťažovateľom) možnosť plnohodnotne obhajovať svoju stranu veci. Takto došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľov na súdnu ochranu v zmysle ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (...)“

V závere sťažnosti sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. Obdo V 36/2003 zo dňa 26. 5. 2005 vydaným v právnej veci žalobcu v 1. rade S., a. s., žalobcu v 2. rade S., a. s., c/a R. B. R., o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu práv majiteľa ochrannej známky, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod č. 19 428/01 (správne 19 Cb 428/01; pozn.), porušil právo sťažovateľov na ochranu vlastníctva podľa článku 20 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkami 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 2 Obo 159/02 zo dňa 30. 10. 2002 vydaným v právnej veci žalobcu v 1. rade S., a. s., žalobcu v 2. rade S., a. s., c/a R. B. R., o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu práv majiteľa ochrannej známky, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod č. 19 428/01 (správne 19 Cb 428/01; pozn.), porušil právo sťažovateľov na ochranu vlastníctva podľa článku 20 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkami 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Obdo V 36/2003 zo dňa 26. 5. 2005 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

č. 2 Obo 159/02 zo dňa 30. 10. 2002 vydané vo veci žalobcu v 1. rade S., a. s., žalobcu v 2. rade S., a. s., c/a R. B. R., o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu práv majiteľa ochrannej známky a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov a zistil, že sťažnosť je v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva na ochranu ich vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy a základného práva súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 159/02 z 30. októbra 2002, podaná oneskorene.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03, IV. ÚS 145/04).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľmi napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 159/02 z 30. októbra 2002 nadobudol právoplatnosť 28. januára 2003.

Ústavný súd konštatuje, že od 28. januára 2003 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 19. septembra 2005, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02).

Pretože ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu najvyššieho súdu v označenom konaní nepovažoval za zachovanú, odmietol sťažnosť sťažovateľov v tejto časti ako podanú oneskorene už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva na ochranu ich vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení

s čl. 1 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 36/03 z 26. mája 2005, ústavný súd po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej vzájomnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, alebo ak nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. II. ÚS 21/02, I. ÚS 91/03).

Sťažovatelia vidia porušenie označených článkov ústavy a svojich základných práv v tom, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 159/02 z 30. októbra 2002 zmenil odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 19 Cb 428/01 z 28. februára 2002 vo veci ochrany proti nekalej súťaži a ochrany práv majiteľa ochrannej známky tak, že ich žalobu zamietol. Podľa nich aj rozsudok najvyššieho súdu z 26. mája 2005 sp. zn. Obdo V 36/2003 je nezákonný, pretože týmto rozsudkom bolo ich dovolanie proti citovanému rozhodnutiu najvyššieho súdu zamietnuté.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti preto skúmal, či rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 36/2003 z 26. mája 2005 môže byť v príčinnej súvislosti s označenými základnými právami sťažovateľov, a dospel k záveru, že tomu tak nie je.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

Už samotné znenie, ako aj výklad tohto ustanovenia ústavy bez akýchkoľvek pochybností vylučuje možnosť vyslovenia záveru (ktorého sa sťažovatelia pred ústavným

súdom domáhajú), že rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľov, by malo byť porušené základné právo sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 36/2003 z 26. mája 2005 preskúmajúce legitímnosť rozhodnutia najvyššieho súdu v odvolacom konaní nie je rozhodnutím takého druhu alebo účinkov, že by mohlo mať za následok porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia namietali porušenie vlastníckeho práva takým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré zjavne nie je v príčinnej súvislosti so sťažovateľmi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Príčinnú súvislosť tvrdia sťažovatelia iba z dôvodu, že neboli úspešní v spore „*o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu práv majiteľa ochrannej známky*“, ich tvrdenie však takúto súvislosť nevytvára a ani vytvoriť nemôže. Najvyšší súd vykonávaním svojich ústavne vymedzených kompetencií vôbec nezasahoval a ani nemohol zasiahnuť do základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Právo na ochranu vlastníckeho práva neznamena v žiadnom prípade právo na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa povinnosť všeobecného súdu rozhodnúť v zmysle petitu žaloby.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Zmyslom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 123/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu by k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť

domáhať sa tohto svojho práva a súd by odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo účastníka konania na úspech s jeho procesným úkonom, v tomto prípade s dovolaním, a do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo na akceptovanie právneho názoru sťažovateľov na skutkový stav zistený v konaní pred všeobecným súdom.

Z obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu vyplýva, že:

«Základnou otázkou pre posúdenie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je, či odvolací súd rozhodol v súlade so zákonom, keď dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty ustanovení § 46 ods. 1 a § 47 písm. b) Obchodného zákonníka.

Z vykonaného dokazovania nie je sporné, že žalobcovia, aj žalovaný používa na označenie svojich výrobkov registrovanú ochrannú známku, žalobcovia ochrannú známku kombinovanú obrazovo - písomnú, resp. kombináciu kresby a písmen, charakteristickú aj farebným rozlíšením pozostávajúcu zo štyroch farieb, červenej, modrej, bielej a zelenej. Písané písmená v tvare a význame „F.“, ochranná známka obsahuje aj grafické znázornenie krajiny a pohoria. Žalovaného ochranná známka pozostáva iba z tlačenej písmen. V oboch prípadoch ochranná známka pozostáva zo základného označenia výrobkov, ktoré je ešte doplnené o ďalšie údaje, ktoré výrobky navzájom odlišujú. Žalovaný používaním ochrannej známky „F.“ používa na etikete aj odlišovací slovný prívlastok „S.“, odlišný druh písmen, farebnosť, rozličnosť ďalších údajov a odlišné grafické znázornenie. Uvedené odlišovacie prvky teda absolútne vylučujú akýkoľvek náznak klamlivej informácie a zameniteľnosť výrobkov. Dovolací súd sa stotožnil aj s vysloveným názorom odvolacieho súdu, že priemerný spotrebiteľ vie rozlíšiť, čo je (...) a čo je (...), a teda môže pomerne ľahko priradovať (...) pochádzajúce od jedného súťažiteľa inému súťažiteľovi, ktorý je výrobcom (...). Dovolací súd sa stotožnil s tvrdením odvolacieho súdu, že zo strany žalovaného nejde o konanie, ktoré je spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo zámeny jeho obchodnej spoločnosti so žalobcami alebo jeho výrobkov – (...). Odvolací súd správne konštatoval, že nie je možné pri posudzovaní celkového dojmu zo všetkých okolností

vytrhnúť jediný znak a hodnotiť ho ako dôkaz objektívnej zameniteľnosti. Pri posudzovaní objektívnej zameniteľnosti je potrebné vychádzať zo všetkých znakov a tak pri posudzovaní celkového dojmu vyhodnocovať dôkaz objektívnej zameniteľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe posúdeného skutkového a právneho stavu dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol v súlade so zákonom, keď rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol z dôvodov, že žalobcovia nepreukázali naplnenie skutkovej podstaty ustanovením § 46 ods. 1 a § 47 písm. b) Obchodného zákonníka, teda naplnenia znakov nekalosúťažného konania, spôsobené klamlivým označením tovaru a možnosť vyvolania nebezpečenstva zámeny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), dovolanie žalobcov v 1. a v 2. rade označil za právne nedôvodné, rozhodnutie odvolacieho súdu správne a s odkazom na ustanovenie § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.»

Z napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že najvyšší súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj námietkou sťažovateľov, v ktorej poukazovali na dôvody vylúčenia sudcov. Z tejto časti rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že „... právnym zástupcom žalovaného v odvolacom konaní bol JUDr. Š. D., advokát, ktorý je zároveň členom (...) Slovenskej republiky. (...) žalobcovia námietku zaujatosti sudcov odvolacieho súdu v odvolacom konaní nevzniesli a v zápisnici z pojednávania sa vyjadrovali iba k posudzovaniu naplnenia nekalosúťažného konania, a teda v danej veci nebol dôvod na rozhodovanie podľa ustanovenia § 14 O. s. p. (...)

S názorom žalobcov, že v danom prípade ide aj o prípustné dovolanie ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., sa dovolací súd nestotožnil. Fakt, že právny zástupca jedného z účastníkov konania je členom (...) Slovenskej republiky, nezakladá dôvod, že nemôže zastupovať v konaniach ako právny zástupca pred súdmi. (...)

Žalobcovia žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázali existenciu možnej pochybnosti o nestrannosti sudcov odvolacieho senátu voči právnemu zástupcovi žalovaného z dôvodu, že je členom (...) Slovenskej republiky a ani z iného dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 2 O. s. p.) v danom prípade nevzhladol žiaden dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p. (...)“.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, nejde o arbitrárne rozhodnutie a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu v dovolacom konaní nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Ďalšie v sťažnosti sťažovateľov uvedené argumenty, že *„Ak teda súd nenariadil pojednávanie, odňal tým účastníkovi (sťažovateľom) možnosť plnohodnotne obhajovať svoju stranu veci. Takto došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľov na súdnu ochranu v zmysle ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (...)“*, ústavný súd tiež neakceptoval, pretože najvyšší súd ako dovolací súd tým, že vo veci nenariadil pojednávanie, rozhodoval v súlade s vtedy platnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že, tak ako to vyplýva z § 243a ods. 1 OSP platného v relevantnom čase, nariadenie pojednávania v dovolacom konaní, aj keď ide o dovolanie proti rozsudku, je vecou úvahy a rozhodnutia dovolacieho súdu, čo súdu umožňuje použitie slova „spravidla“ v tomto ustanovení. Z využitia zákonného uváženia o nariadení pojednávania podľa názoru ústavného súdu nemožno vyvodiť porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Časťou sťažnosti sťažovateľov, ktorou namietali, že vo veci rozhodovali vylúčení sudcovia, *„čím došlo k narušeniu ústavnej (čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) a zákonnej (§ 18 O. s. p.) zásady rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania“*, sa ústavný súd podrobne nezaoberal. Sťažovatelia, zastúpení advokátom, síce uviedli dôvody, v čom vidia porušenie označených práv, ale v návrhu na rozhodnutie (petite sťažnosti), ktorým je ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), tieto práva nekonkretizovali.

Na základe uvedených skutočností bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd nezaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2005